

[Poul Nødgaard]

Jeg har imidlertid enkelte kritiske bemærkninger vedrørende nogle detaljer. Jeg synes, at det virker, som om man lovgiver med tilbagevirkende kraft, hvilket vel nærmest er en lille smule grundlovsstridigt, men det tager man tilsyneladende ikke så tungt i Folketinget. Med denne udtalelse tænker jeg på, at lovforslaget lægger op til, at det underskud eller merforbrug, der har været i 1991, skal opkræves i 1993 i form af øgede bidrag fra lønmodtagerne. Jeg vil gerne spørge arbejdsministeren, om et sådant princip kan være rigtigt, og jeg er også forbavset over, at de partier, der står bag, har kunnet gå ind for noget sådant. Hvis jeg læser lovforslaget rigtigt, mener jeg faktisk, at det først rigtig kan igangsættes fra 1995, således at man tager det eventuelle underskud, der er i 1993, med, for ellers bliver det reelt med tilbagevirkende kraft; men det får vi nok at vide, når ministeren runder af.

Noget helt andet er, om staten skal have så stor en indflydelse på arbejdsmarkedsuddannelserne, som tilfældet er. Hvorfor ikke lade de enkelte virksomheder eller brancheorganisationer m.v. selv etablere deres uddannelser i samarbejde med de ansatte? I dette land synes det, som om det offentlige påtager sig stadig flere opgaver, som det egentlig godt kunne overlade til baglandet. Jeg synes, at det mere og mere ser ud, som om Folketinget vil centralisere, men det kan vel næppe være meningen, at magten i et stigende omfang skal placeres i ministerierne.

Jeg skal ikke gøre dette indlæg længere, men som tidligere nævnt er Fremskridtspartiet kritisk over for store dele af forslaget og specielt dem, der efter vores opfattelse har en snert af tilbagevirkende kraft.

Lone Dybkjær (RV):

Efter Fremskridtspartiets indlæg i dag om lønmodtagerne ser jeg frem til, at jeg kan finde ud af, hvad partiets højere strategi er, men det kan jo være, at det vil lykkes på et eller andet tidspunkt.

Det Radikale Venstre står også bag dette forslag. Der er ikke ruttet med bemærkninger om, hvorfor vi egentlig ikke har gjort det noget før, selv om der givetvis var nogle fortrinlige grunde til det, men det skal jeg sådan set heller ikke ribbe op i her; jeg tror godt, at jeg kender nogle af dem.

Når det er sagt, vil jeg sige, at vi vel på et eller andet tidspunkt har behov for at diskutere hele AUD-ordningen og dens særegne konstruktion med AUD-1 og AUD-2, og jeg deler sådan set SF's betragtninger om, at den ikke er specielt retfærdig, men det er det jo aldrig, når der er tale om faste beløb; de rammer altid dem hårdest, der har de mindste indtægter. Fru Lilli Gyldenkilde ved lige så godt som jeg, at det ikke står til at rokke på nuværende tidspunkt, og derfor kan vi såmænd lige så godt gennemføre forslaget, men jeg vil da gerne herfra talerstolen medgive fru Lilli Gyldenkilde, at en procentvis beregning er mere retfærdig, og det må så ses i sammenhæng med den formentlig store skattereform, som nu er sat på dagsordenen.

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Jeg skal takke for tilslutningen til forslaget og blot sige til hr. Poul Nødgaard, at det, at man efterregulerer i forhold til tidligere år, ikke er noget nyt; det gør man også ifølge de bestemmelser, der er i dag. Der er altså ikke tale om, at der bliver indført en ny konstruktion på dette område.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af lovforslag nr. L 140:

Forslag til lov om ændring af lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond. (Udbetalingsregler).

Af arbejdsministeren (Kirkegaard).

(Fremsat 2/12 92).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Lone Møller (S):

I en finanslovaftale mellem flere partier er det en betingelse for at nå et resultat, at man må tage og give. Derfor skal jeg til beroligelse for hr. Poul Nødgaard med det samme sige, at Socialdemokratiet tilslutter sig dette forslag, men vi har dog et par bemærkninger, som ikke er ensbetydende med, at der er splid mellem vores forhandlere og ordførerne.

Vi har opnået et godt resultat med den finanslov, vi nu er i gang med at udmønte i konkret lovtekst. Jeg mener også, at dette lovforslag beviser, at Socialdemokratiet er åbent over for nye måder at anvende LD-penge på.

Som en del af finanslovaftalen er det aftalt, at lønmodtagere, der er fyldt 60 år, nu kan få udbetalt de indefrosne dyrtidsportioner, som i dag administreres af Lønmodtagernes Dyrtdsfond. Vi ændrer altså udbetalingstidspunktet fra det nugældende fyldte 67. år, men for at undgå en utilsigtet udnyttelse af reglerne om kapitalpension skal det dog være en betingelse for udbetalingen, at der foreligger dokumentation fra skattemyndighederne af, at en eventuel kapitalpension forinden er hævet.

I forslaget er det skønnet, at den disponible indkomst vil stige med 650 mio. kr., såfremt halvdelen af de personer, som måtte være berettiget i 1993, gør brug af retten til udbetaling. Det vil samtidig medføre en forbedring af statens drifts- og anlægsudgifter med ca. 150 mio. kr., og for kommunerne er der tale om en forbedring på de kommunale budgetter på ca. 50 mio. kr.

Lønmodtagernes Dyrtdsfond har igennem de senere år vist, at den var i stand til at gennemføre en aktiv investeringspolitik, der på den ene side har været med til at fastholde danske virksomheder på danske hænder og derved sikre varige job, samtidig med at den på den anden side har sikret et stort afkast til indskyderne.

Som det kan ses af lovforslaget, vil de 60-årige, som nu kan få udbetalt deres ydelse, modtage ca. 16.000 kr. efter skat, hvis de har været med i ordningen fra starten.

I betragtning af, hvor mange gange borgerlige politikere har stillet sig kritisk an over for Lønmodtagernes Dyrtdsfond, kunne man, hvis man var ond, få den opfattelse, at dette

forslag er rent ideologisk eller en prøve for at se, hvor langt Socialdemokratiet ville gå for at opnå forlig; men nu er jeg ikke ond, så det tror jeg bestemt ikke.

Det er en kendsgerning, at vi formentlig for første gang i 10 år får en finanslov, der indeholder vækstmuligheder, offentlige investeringer for ca. 4 mia. kr., en styrkelse af voksen- og efteruddannelsesindsatsen, og som fjerner de stramninger og nedskæringer, der var lagt op til over for bl.a. pensionister og arbejdsløse, og derfor kan vi tilsige et positivt og hurtigt udvalgsarbejde.

Per Tærshøl (KF):

Her har vi et lovforslag, som virkelig varmer et konservativt hjerte. Det glæder os overordentlig meget, at det lykkedes regeringen at komme igennem med dette forslag, som giver en stor gruppe lønmodtagere nogle økonomiske muligheder uden samtidig at forringe vilkårene for nogle andre.

Ifølge dette forslag får alle 60-årige adgang til at hæve deres indestående med tilskrivninger i Lønmodtagernes Dyrtdsfond. Den eneste betingelse for, at denne nye gruppe kan hæve pengene, er, at den ikke kan bruge dem til en slags skattetækningspekulation i forbindelse med kapitalpension, og det er rimeligt nok.

For den enkelte lønmodtager, der har penge til gode hos LD, betyder forslaget, at det nu bliver muligt at få forbedret privatøkonomien med op til 16.000 kr. – efter skat vel at mærke. Det er noget, der vil lune på mange familiers husholdningsbudgetter, og det vil grangivelig også sætte lidt skub i omsætningen herhjemme, så detailhandelen – som jeg kender mest til – og hjemmemarkedet vil få lidt mere handel, og det trænger man til.

Det er i virkeligheden ikke så meget, der skal til, før aktiviteterne kan komme i gang og sprede sig som ringe i vand. Jeg ved godt, at nogle vil hævde, at mange af de 60-årige vil bruge pengene på udlandsrejser osv., og det er der sikkert også nogle der vil, men lur mig: Dette vil med garanti også give folk den smule overskud, som gør, at børnebørnene får lidt ekstra, at den gamle sofa, som godt kunne vente lidt endnu, bliver skiftet ud osv. Under alle omstændigheder vil de offentlige finanser få det bedre med virkeliggørelsen af dette forslag, og det er ikke så ringe.

[Per Tærsebøl]

Det er ingen hemmelighed, at Det Konservative Folkeparti aldrig har været særlig begejstret for Lønmodtagernes Dyrtidsfond, og at vi helst så hele foretagendet nedlagt. Det er fortsat vores holdning, men vi synes, at dette forslag er et mægtigt godt skridt i den rigtige retning, og i den aktuelle samfundsøkonomiske situation med et flot betalingsoverskud, et betænkeligt underskud på statsfinanserne og en ganske uacceptabel høj arbejdsløshed synes vi faktisk ikke, at det er for meget at kalde det for genialt, for det bidrager til at få gang i efterspørgslen, og derved påvirkes beskæftigelsen positivt. Samtidig hjælper det lidt på statsbudgettet, og et øget privatforbrug har vi råd til via betalingsoverskuddet – keine Hexerei, nur Behendigkeit!

Efter denne forelæsning kommer det vel ikke som nogen overraskelse, at den konservative folketingsgruppe støtter dette forslag 100 pct. – og lidt til endda.

(Kort bemærkning).

Lone Møller (S):

Blot en enkelt bemærkning til hr. Per Tærsebøl. Jeg tror nu ikke, at vi får løst vores beskæftigelsessituation med dette forslag; det er faktisk ikke til at forudsige, hvor mange arbejdspladser forslaget vil skabe. Der er ingen tvivl om, at det formentlig vil skabe et lidt øget forbrug, men et decideret, epokegørende, beskæftigelsesfremmende forslag, som hr. Per Tærsebøl udtrykte det, tvivler jeg nu på at det bliver.

Helge Sander (V):

Den socialdemokratiske ordfører har nu gennemgået forslaget, og den konservative har gjort nogle bemærkninger af principiel karakter, som Venstre kan tilslutte sig, og derfor kan jeg i og for sig gøre det ganske kort og sige, at vi er enige, og at vi skal få det gennemført hurtigst muligt, for vi mener rent faktisk, at det er et forslag med perspektiv i, som også hr. Per Tærsebøl var inde på.

Der har været talt meget om vækst og beskæftigelse i forbindelse med finanslovsforslaget, og jeg tror rent faktisk, at der måske ligger mere i netop dette forslag, end fru Lone Møller regner med. Jeg tror, at det vil komme mange små og mellemstore handlende og håndværkere til gode, fordi jeg tror, at pengene forholdsvis hurtigt vil komme ud og blive brugt. Det

kan godt være, der er nogle, der vil bruge pengene til helt andre ting – rejser til udlandet er blevet nævnt – men rent faktisk har jeg visse forventninger til dette lovforslag.

Heller ikke jeg skal sætte tal på dem, der kan komme i beskæftigelse, men det korte af det lange er, at vi synes, at man her har et godt forslag, som vi meget gerne ser videreudviklet.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Efter de gældende regler bliver pengene fra Lønmodtagernes Dyrtidsfond udbetalt, når man fylder 67 år, dog kan man få dem, når man går på efterløn. Det, der nu føjes til, er altså, at alle kan få dem, når de bliver 60 år, plus at førtidspensionister også kan få dem udbetalt.

Min hukommelse går måske af gode grunde lidt længere tilbage end både hr. Per Tærsebøls og hr. Helge Sanders. Når de nu er så meget imod disse fondskonstruktioner, skal jeg lige gøre opmærksom på, at deres partier såmænd i sin tid var med til at indefryse de dyrtidsportioner, som blev til Lønmodtagernes Dyrtidsfond – det er sådan noget, man kan huske, når man har været her i ganske mange år – så de kan jo altså ikke altid have været imod det; det var lige en kort bemærkning især til hr. Per Tærsebøl.

I sin tid var vi såmænd også imod, at vi indefrøs disse dyrtidsportioner, og i begyndelsen fremsatte vi da også flere gange uden held forslag om, at pengene skulle udbetales, men det er klart, at eftersom vi nu er oppe på en pulje på ca. 30 mia. kr., ville det være fuldstændig ødelæggende for samfundsøkonomien, hvis man udbetalte pengene på én gang, og jeg må sige, at på det punkt er SF nok ikke så revolutionært mere. Men vi synes, det er en god idé, at vi begynder at afvikle det på den måde, som der nu er lagt op til, og derfor vil vi støtte forslaget.

Vi havde gerne set, at man i forbindelse med, at man nu begynder at udbetale midlerne, havde taget højde for, at man ikke, hvis alle berettigede pludselig finder ud af, at de vil have pengene, kommer ud i, at man skal til at sælge aktier i nogle firmaer, for da Venstre i sommer foreslog, at alle pengene skulle udbetales af Lønmodtagernes Dyrtidsfond, var et af problemerne jo, at man så skulle hive dem hjem fra en hel masse virksomheder, hvilket

[Lilli Gyldenkilde]

ville påvirke aktiemarkedet osv., og som vi tidligere har talt om, skulle vi ikke have lukket nogen virksomheder, men derimod helst have nogle flere. Så det undrer mig lidt, at man ikke har diskuteret, hvordan man skal sikre, at man ikke kommer ud i lukningsproblemer. Vi kan prøve at snakke om det under udvalgsarbejdet, så vi får sikkerhed for det, for det har ikke været intentionen bag forslaget. Det var det ene, jeg ville sige.

Det andet var, om man måske også skulle have kigget på at forhøje procentsatsen, for at man kunne gardere sig mod tvangssalg på den ene eller den anden måde. Jeg håber, vi kan se på det i udvalget, for jeg er sikker på, at finanslovforligets aftalekreds ikke på nogen måde har haft intention om, at vi skulle ud i et massesalg af aktier, fordi Dyrtidsfonden skulle frigøre disse midler.

Når det så er afklaret og vi har fået sikkerhed for, at det ikke sker, kan SF støtte forslaget.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Jeg må sige til fru Lilli Gyldenkilde, at vi som hidtil er parat til at forhøje de 25 pct., man i øjeblikket kan anbringe i aktier, så snart der viser sig et flertal for det i Folketinget.

De problemer, som udlodninger kan medføre, er efter de ændringer, der kom ind under forhandlingerne, efter vores bedømmelse blevet væsentlig færre. Hvis alle, der fylder 60 år i 1993, udnytter ordningen, vil det dreje sig om ca. 1,8 mia. kr. Da der nu er knyttet betingelser til, og da Dyrtidsfonden er en af de pensionsordninger, der giver den allerbedste forrentning, er det vores vurdering, at det vil dreje sig om et væsentligt lavere beløb end de 1,8 mia. kr., fordi man netop for at undgå skattefiduser med pengene har stillet som betingelse, at en eventuel kapitalpension skal hæves samtidig.

Den gruppe, vi taler om her, som får en mulighed, de ikke har i dag, er dem, der fortsat er i beskæftigelse, når de er fyldt 60 år, og det er også i den gruppe, der er flest, der har kapitalpension, som de ønsker at fortsætte med at indbetale til. Derfor ligger der faktisk en væsentlig begrænsning i den regel, der er kommet ind under forhandlingerne, samt i, at hvis man skal have sat pengene til forrentning, må vi sige, at med den dygtighed, Dyrtidsfonden har

udvist med hensyn til at forvalte disse midler, kan det være svært at finde en alternativ anbringelse med en tilsvarende forrentning, og derfor vil det med al sandsynlighed blive et væsentlig mindre beløb end de 1,8 mia. kr.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg kan godt se, at det selvfølgelig har været helt nødvendigt at tage hånd om det problem, der hedder kapitalpensioner. Vi skal jo ikke ud i den situation, at folk får 16.000 kr. og sætter dem ind på en kapitalpension, så der ikke kommer noget i omløb, mens man får en fradragsmulighed på selvangivelsen, for så går det helt galt.

Men vi har altså to problemer. Det ene er, at vi trænger til, at der kommer flere penge i omløb, for et af vores hovedproblemer er, at folk har sparet alt for meget op – de har lyttet for meget til den borgerlige regering – og derfor har vi nu stagnation.

Det andet er, at vi er nødt til at indsætte en bremseklovs for at undgå, at nogen skal spekulere i, at de får deres dyrtidspenge. Jeg vil dyrke det lidt mere under udvalgsarbejdet, for det egner det sig vistnok bedst til, men jeg tror, at det er meget fornuftigt at få en bremse på ordningen. Hvordan vi så sikrer mere omløb står tilbage; det gør vi desværre nok ikke med den finanslovaftale, når alt kommer til alt.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Den socialdemokratiske filosofi ved de finanslovforhandlinger, vi nu har været igennem, har i og for sig ikke været at få en forbrugsbåret vækst, men en investeringsbåret vækst, og derfor mener vi faktisk også, at vi fortsat har behov for en betydelig opsparing. Det er også en afgørende forudsætning for, at vi i en kombination med høj opsparing og store investeringer i årene fremover måske kan love et lidt lavere skattetryk end det, vi har i dag. Så derfor er jeg ikke helt enig med fru Lilli Gyldenkilde i, at vi har en for høj opsparing. Men problemet er, at den opsparing, som vi ikke bliver anvendt til de investeringer, som vi har et så piskende stort behov for, og derfor kan man diskutere, om det, der her er gjort, er det klogeste. Jeg tror ikke, at det kommer til at

[Stavad]

få voldsomt store virkninger, fordi det, der får folk til ikke at forbruge de penge, de har, er utrygheden, usikkerheden og frygten for, at det er dem, der er arbejdsløse i morgen.

Derfor vil det, der kan skabe et mere normalt forbrugsmønster, i øvrigt være, at det kan lykkes, bl.a. med et bidrag fra denne finanslov, at få en bedre beskæftigelsessituation og dermed også en større tro på fremtiden og en større sikkerhed for den enkelte familie, så den tør disponere.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg kan ikke lade være med at tænke på, at når de borgerlige forlader et synspunkt, overtager Socialdemokratiet det – og meget ofte også omvendt.

Apropos den diskussion, vi foranlediget af fru Lone Dybkjær har haft tidligere i dag, og hvor jeg var enig i, at det efterhånden ikke er til at kende forskel på, hvad der er opad, nedad, venstre og højre i dansk politik, vil jeg sige, at vi i øjeblikket lever i et stagnationssamfund. Jeg er enig med hr. Stavad i, at der er brug for investeringer, der kan sætte arbejdspladser i gang, men for at det kan lykkes, er der altså også brug for, at danskerne har nogle penge at forbruge. Det hænger uuhjælpeligt sammen, og hvis vi ikke tager højde for begge dele, fører det os til en stagnation, som vi ikke kan komme ud af.

Men jeg skal foreløbig lade det spørgsmål ligge og sige, at vi efter al sandsynlighed støtter dette forslag, men at vi godt vil have denne diskussion frem i Arbejdsmarkedsudvalget.

Poul Nødgaard (FP):

Dette lovforslag fra de seks partier bag finansloven vil få gode ord med på vejen af Fremskridtspartiet. Det er helt rigtigt at lade de 60-årige hæve deres indestående i Lønmodtagernes Dyrtingsfond af den enkle grund, at mange er gået på efterløn. Men hvorfor dog ikke have så meget politisk format, at der gives 100 pct. adgang til at hæve pengene, når man er fyldt 60 år? En bestemmelse om, at de 60-67-årige lønmodtagere ikke kan få pengene udbetalt, hvis de fortsat indbetaler på eller kan hæve af en kapitalpension, er at gå med alt for små sko, og det bærer den lovbyge, finansloven har udløst, desværre også tydeligt præg af.

Det kunne også være interessant, om arbejdsministeren kunne oplyse, hvad der ligger bag, når der ikke gives de 60-67-årige 100 pct. mulighed for at hæve deres indefrosne dyrtidsportioner; jeg forestiller mig, at dette vil medføre et helt unødvendigt bureaukrati.

Fremskridtspartiet vil i øvrigt gerne her og nu bebude, at vi under udvalgsarbejdet vil stille forslag om, at også personer under 60 år kan få deres penge fri, når de f.eks. overfører dem til en pensionsopsparring i et pengeinstitut. Det var den bombe, jeg havde lovet hr. Stavad at lade springe, der hermed er sprunget i luften, for det må være en demokratisk ret for de lønmodtagere, der ikke ønsker deres penge bundet i det statslige foretagende, som Lønmodtagernes Dyrtingsfond er.

Lad os sige det ligeud: Mange tager afstand fra det pamperi, som Lønmodtagernes Dyrtingsfond er udtryk for, og som senest kom til udtryk ved uhyggelige, dristige udlån, der har påført lønmodtagerne kæmpe tab, så jeg er bestemt ikke enig med hr. Stavad i, at de er så dygtige i Lønmodtagernes Dyrtingsfond. At der også sidder eller har siddet en række konsulenter i Lønmodtagernes Dyrtingsfond, som har hævet kæmpebeløb i gager uden at have gjort nogen som helst form for indsats, har mange mennesker også afsky for, men det er jo klart, at når folk har så travlt med politik, kan de ikke også passe et andet job.

På længere sigt skal der ikke herske tvivl om, at Fremskridtspartiet vil se hen til den dag, da Lønmodtagernes Dyrtingsfond er helt nedlagt og et helt unødvendigt omkostningskrævende led er fjernet, men vi går som sagt ind i udvalgsarbejdet med den sædvanlige ildhu for at opnå en konstruktiv løsning på den foreliggende sag.

Lone Dybkjær (RV):

Det Radikale Venstre kan tilslutte sig lovforslaget, fordi det er en del af finanslovaftalen. For mig er der rimelig logik i, at når kapitalpensionerne kan hæves, når man er 60 år, med den beskatning, der er, er der også logik i, at disse indefrosne dyrtidspensioner kan hæves.

Jeg må sige til den konservative ordfører, at jeg tror, det er farligt at begive sig ud i at tale om, hvad pengene vil blive anvendt til – om det er bedre at bruge dem til rejseformål end til børnebørn, og hvad ved jeg. Det viser lidt om,

[Lone Dybkjær]

at man kan komme for langt ud, hvis man skal prøve at argumentere for dette forslag med andet end ren ideologi, hvad jeg tror er baggrunden for den konservative holdning, eller ren logik, hvad der er baggrunden for Det Radikale Venstres holdning. Med logik mener jeg her, at det passer med, hvordan andre ting ser ud på dette område; det er det, vi har været dikteret af. Det er mere sagt for en ordens skyld, at der hos os ikke har ligget nogen mere ideologiske betragtninger, sådan som den konservative ordfører var inde på det.

Jeg synes, det kan være meget fornuftigt at rejse, når man er 60 år, hvis man i øvrigt ikke har haft meget lejlighed til det, men jeg indrømmer gerne, at det ikke giver særlig meget beskæftigelse.

I øvrigt skal jeg tilslutte mig det, hr. Stavad sagde om, at forrentningen er god, så det er ikke sikkert, at så mange vil benytte sig af det. Men det kan vi ikke vide; det kan kun tiden vise.

Jeg kan lige så godt på forhånd markere – hvis et forslag herom skulle blive fremsat – at Det Radikale Venstre ikke i øjeblikket vil ændre på procentsatsen med hensyn til aktieandelen, men at vi selvfølgelig er nødt til at diskutere, om vi kan finde en fornuftig afvikling af aktiesalget, hvis det bliver aktuelt, ved at der sker denne udbetaling. Det vil vi gerne se på. Men vi er ikke stemt for at ændre procentsatsen lige i øjeblikket, og jeg behøver vist ikke nævne hvorfor. Lige nu synes vi ikke, tidspunktet er det mest velvalgte.

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Tak for tilslutningen til lovforslaget. Der har været meget bred tilslutning til det. Jeg mener, samtlige politiske partier sagde noget positivt om det, så forslaget kan måske oven i købet blive enstemmigt vedtaget.

Der har i årenes løb været mange ideer til, hvordan man kan anvende midlerne i Lønmodtagernes Dyrtidsfond. Det mest vidtgående forslag har jeg læst i Jyllands-Posten i dag. Her har man regnet ud, at man for de 35 mia. kr., der ligger i Lønmodtagernes Dyrtidsfond, kan sende samtlige 179 medlemmer af Folketinget til Mallorca i 1.880 år, og så ville man ikke høre mere til dem før i året 3873. Jeg ved ikke, om det skulle være en optakt til et nationalt kompromis mellem Folketinget og befolk-

ningen. Efter min opfattelse er dette forslag bedre, så jeg er glad for tilslutningen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vødtes uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af lovforslag nr. L 141:

Forslag til lov om ændring af lov om arbejdstilbud til ledige. (Ophævelse af ret og pligt til uddannelsestilbud efter 1. arbejdstilbud samt for- søg med behovsorienteret aktiveringsindsats m.v.).

Af arbejdsministeren (Kirkegaard).
(Fremsat 2/12 92).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Jytte Andersen (S):

Socialdemokratiet støtter meget gerne dette lovforslag. Vi lægger stor vægt på, at der ved forslaget tilflyder området 200 mio. kr. til en særlig indsats for de udsatte grupper, og at der lægges op til en incitamentsordning og en forsøgsregion. Det vil sige, at vi med dette forslag har mulighed for en betydelig højere grad af fleksibilitet i den aktiverende indsats for de ledige. Vi har igennem nogle år diskuteret, om reglerne var for stramme, og om man opfyldte de behov, de ledige havde, og de behov, det lokale arbejdsmarked havde med hensyn til, hvilke kvalifikationer de ledige skulle have.

Vi vil meget gerne bidrage til med dette lovforslag at skabe fleksibilitet og imødekommethed over for de meget store krav, der har været stillet, siden ATB-/UTB-loven blev vedtaget i 1988.